

L'ÚLTIMA REFORMA LABORAL EN L'ESTAT ESPANYOL: UNA CORTINA DE FUM PER A LA CLASSE OBRERA

A finals del 2021 el govern de l'estat espanyol, conformat per una coalició dels partits parlamentaris burgesos PSOE i Unidas Podemos (del qual forma part el falsament denominat Partit Comunista d'Espanya – PCE, que és un partit anticomunista i burgès fins a la medul·la des del seu naixement) i secundat pels partits nacionalistes perifèrics i altres components rebatejats del clàssic Front Popular, va aprovar una sèrie de modificacions en la legislació laboral. Pretenien vendre aquest "canvi", de cara a la seva galeria i les masses obreres, com una suposada derogació de la reforma del 2012 (realitzada per un govern del PP).

La reforma es va aprovar, sense canviar-li ni una coma, després que fos acordada pel govern amb les organitzacions del sindicalisme subvencionat CCOO/UGT (en la pràctica, part integrant de l'estat) i les organitzacions patronals CEOE i CEPYME. És a dir, **comptava amb el suport de tota la burgesia espanyola en bloc**, petita, mitjana i gran empresa. La presidenta del Banc Santander i veritable presidenta d'Espanya SA declarava sobre tot això ni més ni menys que: *"Sobre l'aprovació de la reforma laboral (...) Botín ha considerat "molt important" i "molt positiu" allò acordat i que s'hagi fet "de manera consensuada". "Crec que aquesta és la manera de fer les coses", ha sostingut Botín (...)." (Europa Press, 02-02-2022).*

La reforma estava ja beneïda per la burgesia i després va venir la farsa parlamentària de la seva posterior convalidació. Per a això un dels diputats del PP, formalment oposats a la reforma, que suposadament havia de votar en contra, va votar a favor "per error", per després fer escarafalls sobre el sistema de vot telemàtic. Això no és més que un altre exemple de l'**engany organitzatiu que suposa la democràcia**, i de com totes les votacions es cuinen prèviament, en defensa dels interessos generals de la patronal: *"El Govern de l'Estat modern no és més que una junta que administra els negocis comuns de tota la classe burgesa."* (Manifest del Partit Comunista, K. Marx i F. Engels, 1848).

La gran burgesia europea està pressionant perquè es duguin a terme, en tots els estats de la UE, reformes per homogeneïtzar encara més les legislacions, cobertures, tipologies contractuals, etc. Amb la seva moneda, lleis, pesos i mesures i en general mercat únic, a la UE, actualment **l'Estat europeu és el veritable Estat**, i les administracions nacionals, regionals i locals no són més que sucursals d'aquest Estat. També la reforma aprovada quant a l'anomenada estabilització del personal interí o temporal en les administracions públiques forma part d'aquest paquet. L'objectiu general d'aquesta política europea és intentar reduir el risc d'esclat social, alhora que es fan passos cap a una major centralització de la gestió de les reconversions industrials i de les conseqüències de la crisi capitalista, tant a nivell de cada estat com a nivell europeu. Amb l'anomenada estabilització es persegueix a més reforçar la fidelitat dels membres de l'estructura de l'estat que han i hauran d'exercir tasques repressives en un o altre grau. **L'aprovació d'aquestes reformes era de fet un dels requisits perquè l'estat espanyol pogués accedir al primer tram del paquet d'inversions anomenat Next Generation UE**, que totes les faccions de la burgesia ibèrica esperen com voltors per poder repartir-se.

Quant al seu contingut, **la reforma és una operació estètica** per presentar com treballadors fixos tots aquells que fins ara es comptaven com temporals o fins i tot com aturats, fomentant la contractació "fixa-discontinua" en lloc de temporal

i facilitant encara més les suspensions de contractes col·lectius (coneguts com ERTOS) en lloc dels acomiadaments. És a dir, en tots dos casos enviar els treballadors a gastar la prestació de desocupació quan considerin que no necessiten mà d'obra que explotar, sense haver d'acomiar-los i pagar indemnitzacions, però podent disposar d'ells quan sigui necessari. Això li serveix a la burgesia per no patir en els moments de major demanda de mà d'obra un desproveïment de treballadors i així evitar una alça en els salaris com ha succeït amb la represa epilèptica de la producció després dels confinaments i per les aturades a les cadenes de subministraments. Alguna cosa semblant pretenen amb l'anomenat mecanisme RED, dirigit a fer que l'Estat assumeixi les pèrdues i la reconversió de sectors sencers. Aquest "mecanisme" ja ha estat posat en marxa recentment en el sector de les agències de viatge, i probablement ho anirem veient en acció en altres sectors.

S'ha venut com una gran millora la tornada de la prioritat aplicativa dels convenis sectorials per sobre dels d'empresa en matèries com els salaris, que en la pràctica ja existia per mandat judicial. Però, **realment la prioritat aplicativa dels convenis sectorials sobre els d'empresa significa alguna cosa per la classe obrera?** Els convenis sectorials els negociaven i negocien les organitzacions del sindicalisme subvencionat, i a més d'establir condicions de MISÈRIA s'incompleixen sistemàticament. El fons de la discussió sobre la prioritat aplicativa dels convenis és el de **si el negoci de les comissions i la VIDORRA que es peguen els venedors d'obres que els negocien es realitza a nivell de la seva federació estatal, provincial o d'empresa.**

Mentrestant, el que per descomptat no es qüestiona en cap mitjà burgès ni el sindicalisme subvencionat gran o petit, és la brutalitat que representa que hi hagi més de 4.000 convenis a l'estat espanyol (sectorials, provincials, autonòmics o d'empresa), amb totes les seves categories, per mantenir a la classe obrera ben separada i compartimentada perquè els salaris sempre vagin a la baixa.

Al que sí li han donat bombo les petites empreses de serveis sindicals que competeixen amb les grans empreses capitalistes CCOO-UGT, és que aquesta reforma no deroga l'eliminació de les indemnitzacions de 45 dies o dels salaris de tramitació en cas d'improcedència que es van introduir amb la reforma del 2012. Però, realment els salaris de tramitació en cas d'improcedència de l'acomiadament (que en la pràctica paga l'estat, no les empreses) servien per prevenir els acomiadaments? No, i no només no servien per prevenir els acomiadaments sinó que **servien per adormir i fins i tot anul·lar la determinació dels treballadors per la defensa intransigent del lloc de treball.** Els qui ploren per la pèrdua dels salaris de tramitació i majors indemnitzacions són els advocats i sindicalers que van a comissió en els judicis dels treballadors.

Segons s'anunciava a la premsa, segons deien la socialdemocràcia i els sindicalers al servei del capital, tots els mals del proletariat venien per l'anterior reforma... amb la nova tots s'acabarien. Això és el que han estat venent a la classe obrera. Però el periòdic burgès Expansión, premsa dirigida a la burgesia i que no consumeix la classe obrera, resumeix bé el contingut real de la reforma: *"El més important de la reforma laboral és que pacífica un tema, el de la derogació o no de la precedent. (...) **Es mantenen les bases fonamentals de la***

normativa anterior.” (Expansión, 29-12-2021). És a dir, no canvia res.

Per alguna cosa la patronal estava d'acord en aprovar-la i la va defensar aferrissadament. Aquesta reforma ha estat una decisió d'Estat, de l'Estat burgès al complet, inclòs el sindicalisme subvencionat. El mateix president de la CEOE va intervenir ni més ni menys que en el Congrés Confederal de CCOO d'octubre del 2021, un parell de mesos abans de signar la reforma, fent unes declaracions tan sinceres com les següents: *“(…) per nosaltres, vosaltres no sou els cocos, sou les Comissions Obreres. (…) tindrem diferents maneres de veure-ho, formes de com podem arreglar-ho, de com podem solucionar-ho, però jo us asseguro, i tingueu present, que **l'empresa espanyola, els empresaris grans, mitjans i petits, els empresaris d'Espanya, quan s'asseguin en aquest cas amb Comissions, amb UGT, (...) i fins i tot, quan ens assegurem amb el Govern us asseguro que serem capaços de treure aquest gran país que tenim que es diu Espanya, que val la pena. Moltíssimes gràcies, moltíssima sort.**”* Per a aquesta tasca el sindicalisme subvencionat compta amb l'ajuda de l'estat burgès, que després de passar el 2021 de 8,9 a 13,8 milions d'euros en subvencions a aquests “sindicats”, ha augmentat de nou la partida fins als 17 milions d'euros el 2022. (Europa Press, 08-03-2022).

Mentre augmenta la inflació (amb un IPC interanual, calculat deliberadament a la baixa, ja gairebé del 10% al març, i amb increments molt superiors del preu de diversos dels productes que realment consumeix la classe obrera) els titelles al capdavant del govern espanyol no tenen objeccions a afirmar que els salaris no han d'incrementar-se en el mateix percentatge per evitar que l'alça de l'IPC *“acabi impregnant la resta de l'economia.”* (La Vanguardia, 11-01-2022). I els gossos falders del sindicalisme subvencionat proposen la utilització de la inflació mitjana o de la subjacent (més baixa que l'IPC) per calcular les pujades que acordin. (La Vanguardia, 24-01-2022). Tots ells continuen repetint com papagais l'absurda tesi que Marx ja li va rebatre a Weston en “Salari, Preu i Guany” (1865) sobre la suposada influència de l'alça dels salaris en els preus. L'única cosa que realment ocorre, tal com s'exposa en aquest text fonamental del marxisme i com tots els portaveus i economistes de la burgesia intenten amagar, és que *“la pujada dels tipus de salaris només conduirà, al cap i a la fi, a una baixa general de la quota de guany”*, i res més. La mentida mil vegades repetida des de fa tants anys en tots els mitjans burgesos (inclòs tot el sindicalisme subvencionat) que l'alça dels salaris redoblaria la inflació, només amaga el fet **que la inflació, sense pujades salarials almenys equivalents, al que condueix realment és a una BAIXADA SALARIAL**, i a un redoblament de l'explotació obrera, en sol benefici de la burgesia.

La burgesia espanyola té en el PSOE un gran defensor dels seus interessos de classe. Gairebé totes les reformes laborals a l'estat espanyol les ha anat aprovant el PSOE (i no només després de la transició, sinó també durant la II República – llei de jurats mixtos, llei de “vagos y maleantes”, etc. –). N'hi ha prou amb fer un petit repàs dels governs que van aprovar les reformes de major importància anteriors a la del 2021:

1980 UCD: Estatut dels Treballadors (reducció de dies festius, indemnitzacions, etc.).

1984 PSOE: Flexibilització de la contractació temporal.

1992 PSOE: Major flexibilització de la contractació temporal.

1994 PSOE: Introducció de les ETT's i facilitats en acomiadaments col·lectius.

1997 PP: Creació de la primera indemnització de 33 dies per any (en lloc de 45).

2001 PP: Creació d'indemnitzacions de 8 dies pels contractes eventuals.

2002 PP: Creació de l'acomiadament “expres”.

2006 PSOE: Extensió de les indemnitzacions de 33 dies per any.

2010 PSOE: Generalització de l'acomiadament objectiu (20 dies per any) i de la indemnització de 33 dies per any

2012 PP: Eliminació de la indemnització de 45 dies per any i dels salaris de tramitació en cas d'improcedència.

La crisi capitalista i la guerra imperialista comporten i comportaran una recrudescència de les condicions de treball i de vida de la classe obrera. **No serà l'eliminació de cap reforma, ni el retorn a una situació anterior, la que acabarà amb aquesta situació.** Els qui plantegen aquest tipus de “lluïtes” només pretenen ennuvol·lar els ulls de la classe obrera i utilitzar-la per fins parlamentaris.

La realitat laboral de la classe obrera és sempre molt pitjor que el que la llei burgesa recull. Fins i tot en la lluita econòmica diària, si la classe obrera davant una modificació legal imposada per l'Estat burgès, prenguéssim com a punt de referència reivindicatiu el moment anterior a aquesta llei, llavors és obvi que hem perdut abans de començar i que la burgesia sempre aconseguirà consolidar les seves retallades prèvies simplement portant-les una mica més enllà. Prenguem l'exemple de l'edat de jubilació: a l'estat espanyol la van pujar de 65 a 67 anys. La reivindicació de la classe obrera de l'estat espanyol hauria de ser llavors tornar a fixar-la en 65? No, la reivindicació sindical immediata hauria de ser poder jubilar-se als 50-55 anys amb el 100% del salari.

El que necessita la classe obrera és convertir els centres de treball en vespers de lluita classista en els quals mitjançant l'acció directa i la vaga aconseguim impedir a la Patronal aplicar tot el que la seva llei li permet i més. Estenem i unificant progressivament aquestes lluites cap a una taula reivindicativa única per tota la classe obrera, que puguem imposar a través d'una veritable VAGA GENERAL. Només trencant amb la camisa de força del sindicalisme subvencionat i organitzant-nos a nivell sindical en el pla del sindicalisme de classe podem aspirar a frenar les rebaixes o aconseguir millores, encara que siguin momentànies mentre duri el capitalisme.

La realitat és que en la societat capitalista **els proletaris no tenim res a perdre excepte les nostres cadenes.**

Només reprenem l'arma del marxisme i organitzant-nos en el Partit Comunista Internacional podem aspirar a eliminar definitivament l'arrel d'aquesta situació i de totes les crisis i guerres: el treball assalariat, els diners, el mercat, i la condició de mercaderia de la classe obrera. En el “Fil del Temps” que publiquem a continuació, escrit el 1949, es rebla aquest important clau, perquè l'espantall de la lluita contra les suposades “ofensives patronals”, actuals i que vindran, no ens desviï del nostre objectiu històric: **LA REVOLUCIÓ SOCIAL ANTICAPITALISTA.**